

Sci-fi

Akarat

Kristóf nagy bajban volt: kitalált egy elméletet a lélek és a valóság kapcsolatáról.

Az elmélet szerint a lélek először nem érintkezik a valósággal. A következő állapotban a lélek, pattogó gumilabdához hasonlóan, érintkezésbe kerül a valósággal, és újra meg újra ellökődve végül is beáll a folyamatos érintkezés állapotába. Ebben a pillanatban a valóság azonnal át akarja ölelni, körbe akarja folyni a lelket, amelyet azonban a lélek – még a körbezárás, illetve bekerítés előtt – megakadályoz, és e helyett ő olvasztja magába a valóságot, mintha az soha nem is létezett volna.

Kristóf nagy bajban volt. Amint megszületett benne ez az elmélet, leroskadt a földre a gumilabdája mellé, és már hallani is vélte, ahogy az anyag, valahol a távolban, de egyre-egyre közeledő robajjal, energiává alakul át.

Emlékezem Kristófra, aki sosem volt.

Ő akarta így.

Modern történet

– Valahol, egy másik dimenzióban, mi ketten szerelemben élünk egymással. Boldogan – mondta a fiú.

– Ott akarok lenni. Nagyon akarok. Akarok, érted? – nyöszörögte a lány, s már el is törött a mécses.

– Nem lehet.

– Miért nem?

– Tiltja a szabályzat.

– Miféle szabályzat?

– Az Egyetemes Dimenzióközi Megegyezés Szabályzata.

– Na és mégis, ki a bánat hozta ezeket a szabályokat?

– Te meg én. Egy másik dimenzióban – válaszolta csendesen a fiú. Most már ő sem bírta tovább, és elpityeredett.

A Nap éppen lemenőben volt, és eszméletlenül összevénzett mindent.

Valahol egészen máshol egy napfelkelte éppen gyémántkeretbe vont egy meghitt ölelkezést. Egy teljesen szabályellenes ölelkezést, amely kék mezők felett átívelő aranyhidakat lovagolt meg, pillanatról pillanatra haladva.

Egy ölelést, amely a víz és a levegő érdekében még a víztükörről is hajlandó volt megfeledkezni.

Mindörökké 1913.

Valami moccan a Domb fölött. A Nap volt az. Esteledett. Gvad tudta, hogy már ez az este is az övé:

- Nem akarok emlékezni. Nem akarok meghalni... 2001. december 2-án az emberiség végre talált egy közös célt. Ez a cél az 1913-as esztendő volt. A világ vezetői úgy vélték, hogy egy közös erővel végrehajtott, alaposan megszervezett akció keretében visszaállítják az egész Föld gazdasági, társadalmi, kulturális és technikai állapotát az 1913-as szintre, s így, két világháború megelőzésével, talán végre helyes irányba haladhat majd a történelem. Az első tíz évet az adatgyűjtésre fordították. A divattól a gyárkéményekig, a politikai határoktól a rézkilincsekig minden apró információt begyűjtöttek az 1913-as évről. A következő húsz esztendő 1913 aprólékos felépítésével telt el. Az eközben felnövekvő nemzedékeket már egy 1913 felé haladó kor szellemében nevelték, gondosan homályban hagyva és fokozatosan megsemmisítve a későbbi korok emlékeit. Ekkor azonban a szellemi elit egy részének komoly kétségei támadtak a restaurációval kapcsolatban. Amikor 2031. december 2-án a világ kikiáltotta 1913. december 2-át, földalatti szervezkedés indult el a lézer-védnökök, penicillin-barátok, computer-pártolók, úrhajó-kedvelők, atomreaktor-szimpatizánsok, illetve a hadsereg egyes magas rangú tisztjeinek körében. A dolog vége az lett, hogy 1914-ben kitört az I. Világháború... Azóta sok-sok esztendő telt el. A Domb alatti városokban most 2001. december 2-át írnak, s úgy tűnik, hogy az emberiség, ki tudja, hányadszor, végre talált egy közös célt...

Valami moccan a Domb fölött. Gvad volt az. Felszállt az ő híres, nagy szárnyaival, és az alkonyat aranyos fénybe burkolt felhői felé irányította a röptét. Remélte, hogy utoléri a Napot, hogy megbámulhassa még egyszer, ahogyan lemegy. Vonzotta a lebukó Nap igéző látványa, amelyhez semmilyen emlék fájdalma és semmiféle halál szépsége nem volt fogható.

Új utakon

Juven 39. már vagy négyszáz esztendeje a költészet napja a Marson. Értelmetlen lenne feltenni azt a kérdést, hogy megterem-e a líra a vörös bolygó polikarbonáttal átstrukturált termőföldjén, mert persze, hogy megterem. Naná! Meg lehet viszont kérdezni azt, hogy mikor szökkent szárba a Marson is a költészet virága.

A Mars hosszú-hosszú ideig, nevéhez méltóan, a háború bolygója volt. Az első telepések szinte állandó, fegyveres harcban álltak a marsi bányatársasággal. Kínos, mintegy harminc esztendeig elhúzódó állóháború alakult ki, míg végül a társaság csapatai atomtöltetet robbantottak. A bolygó mesterségesen kialakított éghajlata csaknem összeomlott. A katasztrófát nagyon kevesen élték túl. A telepések és a társaság gárdistái közös erővel kezdték meg a romok eltakarítását és a halottak elégetését. A legnagyobb gondot a sugárfertőzöttek jelentették, akik nagy számban kószáltak az atomsújtott területeken. Mivel az erőszakos megoldásokból már mindenkinek elege volt, a fertőzötteket szépen összeterelegették, és bezárták egy hatalmas hangárba.

Ezután felépült egy új civilizáció a régi romjain.

Hat évszázaddal később egy óvatlan rendőr-járőr átcirkált a háború óta lezárt övezetbe, s miközben elhaladt a fertőzöttek hangárjának közelében, különös zajra lett figyelmes. A hangár ajtaján valaki kopogott - belülről. A rendőr jelentést tett, s a kormány rendkívüli bizottságot hozott létre, amely végül is a hangár kinyitása mellett foglalt állást. Hamarosan két megerősített, készenléti osztag vette körül a hangárt, majd kinyitották és szélesre tárták a súlyos vasajtókat.

Nemsokára megjelent az első kószka alak, aztán egy másik, majd egy harmadik is. Újabb és újabb "testek" tűntek fel a hangár szájában. Alig hasonlítottak emberi lényekre, inkább olyanok voltak, mintha lomha, ormótlan, csupasz, fakó bogarak, suta, idéetlen, formátlan húsdarabok lettek volna. A katonák döbbenet figyelték a néma menetet.

A mutánsok nem bántottak senkit, csak meneteltek, lassan, fáradtan, egy ismeretlen cél irányába. Órák teltek így el, s úgy tűnt, hogy már mindenki kijött a hangárból. Az egyik osztag már éppen elindult volna, hogy szemügyre vegye a terepet, amikor a hangárból lassúdan, kecses, pihent méltósággal előúsztak, előlibegtek a...

- Felhőlények! - szólalt meg az egyik katona. Finom, törékeny, légies, páraszerű teremtések áradtak ki a szabad világba. Félte őrzött emlékeiktől hajtva, amelyeket őseik ősei hagytak rájuk, felemelkedtek, egészen magasra, s megindultak napnyugatnak, hogy még aznap, Juven 39-én megfürödhessenek a marsi naplemente aranyveres habjaiban.

Az a katona, amelyik először tért magához az ámulatból, így szólalt meg:

- Aha, szóval ti kopogtatok.

Jesten

Útitársamnak megállás nélkül járt a szája. Képtelen voltam elcsípni azt a pillanatot, amikor levegőt vett: mutáns, és a bőrén keresztül lélegzik - tettem fel magamban.

- ...2003-ban, pontosan 733 esztendővel ezelőtt egy Harold Jesten nevű ember, aki... kőolajszármazékokkal látta el az akkoriban használatos erőgépeket...

- Benzinkutas - vágtam közbe.

- Igen. Attól tartottam, hogy nem ismeri ezt a kifejezést. Szóval ez a Harold Jesten egyszer csak fogta magát, és csapat-papot otthagya bevette magát egy rengeteg nagy erdőbe, amely az akkori Oregon nevű állam, a mai Gaspal nagy fennsíkját borította. Harold úgynevezett farmert viselt, amit ma már csak néhány XXI. századi, Grotto-féle holodoc-on lehet látni. Néha eszembe jut, hogy milyen röhejes is lenne ma, a glézerek korában, ha valaki ilyen ruhában mutatkozna. Na, ez a Harold Jesten nem sokáig maradt egyedül az erdőben. Barátai, ismerősei meg-meglátogatták, és kérdezték tőle, hogy mi történt vele...

- Megjelent neki egy 38 cm oldalú, szabályos, fehér háromszög, ami egy hajdani politikai vezető, Ronald Reagan hangján azt mondta, hogy őt kell imádni. Ez akkora hatással volt Haroldra, hogy rögtön kivágott kartonpapírból egy ilyen háromszöget, és kivonult az erdőbe, hogy imádjá a síkidomot.

Minden kisiskolás, Bragdutól Fegeslerig, kívülről fújja ezt a sztorit...

- Harold Jesten ezek után megalapította a Farmeriták vallását, és egy egész...

- és egy egész civilizáció épült fel arra a kis fehér háromszögre - vágtam megint közbe. Mondtam volna még mást is, de szerencsére megérkeztünk:

FOGADÓ A KÉT, EGYMÁSTÓL TÜKÖRREL ELVÁLASZTOTT VÉGTELENHEZ

Bolond egy bolygó ez - morogtam magamban -, bolond egy bolygó.

Modern történet

- Valahol, egy másik dimenzióban, mi ketten szerelemben élünk egymással.
Boldogan - mondta a fiú.

- Ott akarok lenni. Nagyon akarok. Akarok, érted? - nyöszögte a lány, s már el is törött a mécses.

- Nem lehet.

- Miért nem?

- Tiltja a szabályzat.

- Miféle szabályzat?

- Az Egyetemes Dimenzióközi Megegyezés Szabályzata.

- Na és, mégis, ki a franc hozta ezeket az átkozott szabályokat?

- Te meg én. Egy másik dimenzióban - válaszolta csendesen a fiú. Most már ő sem bírta tovább és elpityeredett.

A Nap éppen lemenőben volt. Eszméletlenül összevérzett mindent ez a búcsúzás.

Valahol máshol egy napfelkelte éppen gyémántkeretbe vont egy meghitt ölelkezést.

Egy teljesen szabályellenes ölelkezést, amely kék mezők felett átívelő aranyhidakat lovagolt meg, pillanatról pillanatra haladva.

Ölelést, amely víz és levegő érdekében még víztükörről is hajlandó volt megfélekedni.

Vallomás

A szentimentális romantika - élethivatás.

A múltkor is láttam egy filmet a tévében. Volt abban egy pasas, aki ötezer-négyszáz évesnek mondta magát, és - saját elbeszélése szerint - az emberiség viharos évszázadai során ővele egyéb sem történt, minthogy egyik szerelemből a másikba esett. Nofretete, Cleopátra, Mona Lisa, aztán egy Júlia nevű lány Veronából, majd az osztrák Elise, hogy csak a legfontosabbakat említsem. Valahányszor ez az ember, hosszú élete folyamán, szerelmes lett, mindig alkotott valamit: Nofretetéről például szobrot formázott, Mona Lisáról festményt festett, Júliáról drámát írt, Elise-nek meg zenedarabot komponált.

Az egész sztori végül is arra rúgott ki, hogy ez a művészlélek a műalkotásaival, amelyeket különböző álneveken készített el az évezredek alatt, fokozatosan

kibontotta és meghatározta a szerelmet, mint alapvető paradigmát a többi férfi számára. Ezt a titkát hősünk a film utolsó előtti jelenetében, egy televíziós stúdióbeszélgetés alkalmával fedte fel az egész világ előtt.

A műsorvezető hölgy zavartan pillantott először az operatőrre, majd soron következő beszélgető társára, a kamerák mögött álldogáló süketnéma bohócra, végül megszólalt:

- Nem hiszem, hogy Isten engedné az ilyesmit... hogy egy ember ennyi ideig éljen. - A férfi megrázintotta festett-őszes fürtjeit és így válaszolt:

- Istennel kapcsolatban csak annyit szeretnék mondani, hogy szépnek látom ugyan magam, de tudom, hogy nem vagyok az. - Az ötezernégyszáz esztendőskor lassan felemelkedett a székéből, ráérősen a műsorvezető hölgy elé lépett, letérdelt, s szorosan átölelve a lángrózsás archoz tartozó térdeket, szemét a lány szemébe mélyen belemártva így szólt:

- Tehetetlen vagyok, ezért öllelek át téged... s megroppan a szívem, a roppanó izületek hangján... Szenvedni pedig szükséges. - Ezt az utolsó mondatot már nem az ötezernégyszáz éves férfi mondta, hanem egy negyvenkét esztendőskor, süketnéma bohóc, akinek festett arcáról csíkokban mállott le a festék.

Könnyeinek útját követve.

Könnyeinek útját követve.

Marslakók

A marslakók akcióba kezdtek: először elkábították, majd sok-sokezer ügyes gép segítségével egy óriási űrhajóba gyűjtötték össze mind az ötmilliárd embert.

Mindenki külön cellát kapott. A kiskorúakat, az állapotos nőket, a betegeket és a többi rászorulókat multifunkcionális gépek látták el. Minden kis lakófülke megfelelt az alapvető emberi igényeknek: az űrhajó automatikája táplálta és gondozta a Föld egész lakosságát.

Az emberek - már akik képesek voltak erre - először meghökkentek, majd szép lassan beletörődtek a helyzetükbe.

1. változat

A marslakók ezalatt szépen rendbe hozták a bolygót: megtisztították a talajt, a vizeket és a légkört, összehordták és fellőtték a Napba az összes szemetet, befoltózták az ózonlyukat, megsemmisítették az összes Mickey Mouse emblémát és

rajzfilmet, befejezték a piramisokat, végül pedig minden moziüléstről lekapargatták az odaragadt rágógumikat.

A nagy munka után mindenkit szépen visszavittek az "eltérítés" helyére. Az emberek először nem győztek csodálkozni a szép, új világon, azonban nem telt bele néhány hónap, és minden visszatért a régi kerékvágásba.

Valami változás azért mégis történt a marsi invázió után: komoly nemzetközi összefogással és nem kevésbé komoly dollár-milliárdok befektetésével Donald Duck figurás, nagy hatótávolságú rakéták milliói meredtek ugrásra készen az ég felé.

2. változat

Néhány nap elteltével egy eltévedt kisbolygó csapódott a Földnek. A szökőárak és erős földrengések hosszú-hosszú időre lakhatatlanná tették a bolygót.

A marslakók ekkor kiválasztottak száz intelligens, rátermett embert, s az űrhajó nagy előadótermében ismertették számukra a kialakult helyzetet, majd átadták az űrhajó irányítását, és hazarepültek a Marsra.

Hosszas vita után a tanács meghatározta az űrhajó úti célját:

FÖLD BOLYGÓ - ARARÁT FENNSÍK

3. változat

Ezer meg ezer kisebb űrhajó jelent meg a Föld ezer meg ezer pontján. Az érkező hajókat hatalmas, lebegő transzparenszek fogadták, amelyeken ékes marsi nyelven ez a felirat virított:

ÜDVÖZÖLJÜK A NAPRENDSZER BOLYGÓIT BEMUTATÓ KIÁLLÍTÁS -
SOROZATUNK LEGÚJABB HELYSZÍNÉN: **A FÖLD BOLYGÓN!**

KÉRJÜK, NE NYÚLJANAK SEMMIHEZ!

AZ ÁLLATOKAT NE LOCSOLJÁK, A NÖVÉNYEKET NE ETESSÉK!
KÖSZÖNJÜK A BOLYGÓ ÉRTELMES LÉNYEINEK, **AZ EMBEREKNEK,**
HOGY LEHETŐVÉ TETTÉK A KIÁLLÍTÁS MEGSZERVEZÉSÉT,
AMELYNEK IDEJÉRE NAGYLELKŰEN ÁTADTÁK A FÖLDET.

JÓ SZÓRAKOZÁST KÍVÁNUNK!

**A KOZMIKUS MÚZEUM KÖVETKEZŐ ÁLLOMÁSA TRABHALLA, A
VENDÉGSZERETŐ CSINORI FAJ SZÜLŐBOLYGÓJA LESZ!**

Párbeszéd

I.

Két férfi találkozik egy tágas rét kellős közepén:

- Bocsánat, meg tudná mondani, hogy hol is vagyok tulajdonképpen?

- Ez egy börtön.

- De akkor miért nincsenek falak?

- Vannak.

- ...és tessék mondani, ki szabad innen menni?

- Igen.

- Merre van a kijárat?

- Ahhoz, hogy innen ki tudjon menni, előbb meg kell találnia a falakat. Az ajtó ugyanis a falban van. Az ajtó az a hely, és csakis az, amelyen keresztül innen ki lehet jutni.

II.

- Mondja csak, maga tudja, hogy hol vannak a falak?

- Igen.

- Akkor miért nem ment még ki innen? Talán nem találta meg az ajtót?

- De megtaláltam az ajtót, csak be volt zárva.

- Hol vannak a kulcsok?

- Nálam.

- Hát akkor meg miért nem nyitotta ki az ajtót?

- Nem mindenki akar ám innen kimenni.

III.

- De én ki akarok menni. Ideadná a kulcsot?

- Tessék. De vigyázzon, mert kint ólálkodik a Rettenetes Kiflifülű Rémállat!

- Hát ezt meg ki mondta magának?

- Senki. Megálmodtam.

- Tessék, visszaadom a kulcsot. Azt hiszem, hogy mégis inkább idebent maradnék.

IV.

- Hol idebent?
- Hát a börtönben.
- Maga tényleg elhitte, hogy ez egy börtön?

A másik férfi, válasz helyett, egy összegyűrt, tarka-barka, idétlen maskarát cibál elő a hátizsákjából.

- A Rettenetes Kiflifülű Rémállat jelmeze. Lebuktam - jegyezte meg keserűen a volt börtönőr.

- Le, bizony. A börtönön kívül, a fal tövében találtam rá. Vizontlátásra!
- Vizontlátásra!

Lezárva: Budapest, 2012. február 19.